

Sag C-7/21**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

8. januar 2021

Forelæggende ret:

Bezirksgericht Bleiburg (Østrig)

Afgørelse af:

6. november 2020

Sagsøger:

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG

Sagsøgt:

CB

DF

GH

Hovedsagens genstand

Slovensk lovgivning, der som eneste retsmiddel til prøvelse af en afgørelse om tvangsfuldbyrdelse, som er udstedt uden tvangsfuldbyrdelsesgrundlag, fastsætter bestemmelser om en begrundet indsigelse, som skal iværksættes på slovensk inden for en frist på otte dage – manglende overholdelse af denne frist af en skyldner, der er etableret i Østrig, og hvis østrigske advokatfirma iværksatte den begrundede indsigelse på slovensk inden for 12 dage fra forkyndelsen af afgørelsen – advokatansvar – den omhandlede bestemmelses forenelighed med EU-retten

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af EU-retten i henhold til artikel 267 TEUF

Præjudicielle spørgsmål

- a) Skal artikel 36 og 39 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og med effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet (princippet om loyalt samarbejde i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som mod en afgørelse om tvangsfuldbyrdelse, som retten uden forudgående kontradiktorisk procedure og uden fuldbyrdelsesgrundlag udsteder alene på grundlag af, hvad den procesdeltagende part har hævdet, som eneste retsmiddel tillader en indsigelse, der skal fremsættes inden for otte dage på denne medlemsstats sprog, også selv om afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse forkyndes i en anden medlemsstat på et sprog, som adressaten ikke forstår, og hvor en indsigelse, der fremsættes inden for 12 dage, allerede afvises som værende fremsat for sent?
- b) Skal artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse af dokumenter, sammenholdt med effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national foranstaltning, hvorefter forkyndelsen af formularen i bilag II om underretning af adressaten om dennes ret til at nægte modtagelse inden for fristen på en uge medfører, at også fristen for iværksættelse af den forudsatte retsmiddel til prøvelse af den samtidigt hermed forkyndte afgørelse om tvangsfuldbyrdelse, for hvilken der er fastlagt en frist på otte dage, begynder at løbe?
- c) Skal artikel 18, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter der kan gøres indsigelse mod afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse, idet indsigelsen skal fremsættes i begrundet form inden for en frist på otte dage, og denne frist også finder anvendelse, når adressaten for afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse er etableret i en anden medlemsstat, og afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse hverken er affattet på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse forkyndes, eller på et sprog, som adressaten for afgørelsen forstår?

Anførte EU-retlige forskrifter

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »charter«), artikel 47

Artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 18, stk. 1, TEUF

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning nr. 1215/2012«, artikel 36 og 39

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (herefter »forordning nr. 1393/2007«), artikel 8

Anførte nationale forskrifter

Zakon o izvršbi in zavarovanju (ZIZ) (slovensk lov om fuldbyrdelse og foreløbige retsmidler), artikel 9, 53, 58 og 61

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgeren, LKW Walter Internationale Transportorganisation AG, er et selskab, der er registreret i det østrigske selskabsregister, og som driver virksomhed inden for international handel med varer.
- 2 Den 30. oktober 2019 fik sagsøgeren pr. post forkyndt en afgørelse om tvangsfuldbyrdelse vedrørende 17 610,00 EUR tillige med renter og omkostninger, som var udstedt på slovensk af Bezirksgericht (retten i første instans) i Ljubljana, Slovenien, hvormed selskabet Transport Gaj d.o.o. gjorde udlæg i sagsøgerens fordringer mod talrige slovenske selskaber. Dette dokument blev først modtaget af det sagsøgende selskabs juridiske afdeling den 4. november 2019, idet den 1. november var en helligdag i Østrig og blev efterfulgt af en weekend. Allerede samme dag anmodede den juridiske afdeling i en e-mail, som var vedlagt afgørelsen, det advokatfirma, der repræsenterede virksomheden i en retssag i Slovenien, om at gennemgå dokumentet. Efter at de nu sagsøgte advokater havde erklæret, at der skulle fremsættes en begrundet indsigelse inden for en frist på otte dage fra forkyndelsen, anmodede sagsøgeren de sagsøgte om at gøre dette på deres vegne, og indsigelsen blev derpå fremsat den 11. november 2019. Afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse blev i øvrigt ikke afsagt på grundlag af et endeligt og eksigibelt tvangsfuldbyrdsgrundlag, men udelukkende på grundlag af fakturaer. Artikel 9, stk. 3, artikel 53, stk. 2, og artikel 61, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse og foreløbige retsmidler fastsætter med hensyn til fuldbyrdelser på grundlag af et troværdigt dokument, at indsigelse mod en afgørelse om tvangsfuldbyrdelse, der tager anmodningen om tvangsfuldbyrdelse til følge, skal fremsættes inden for en frist på otte dage fra forkyndelsen af afgørelsen, i hvilken indsigelse de omstændigheder, der ligger til grund for appellen, skal angives og de relevante beviser fremlægges.

- 3 Efter at sagsøgeren rettidigt havde indbetalt den opkrævede retsafgift, afviste Bezirksgericht (retten i første instans) i Ljubljana den 10. december 2019 indsigelsen som værende fremsat for sent med den begrundelse, at den var blevet fremsat mere end otte dage efter forkyndelsen af afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse for sagsøgeren.
- 4 De sagsøgte iværksatte på vegne af sagsøgeren appel til prøvelse af afgørelsen om afvisning med påstand om dennes uforenelighed med EU-retten, men denne appel blev forkastet af appeldomstolen i Maribor. Dermed blev afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse endelig og eksigibel, hvorefter sagsøgeren betalte hele fordringen.
- 5 Ved stævning indgivet til Bezirksgericht Bleiburg (distriktsdomstolen i Bleiburg) har sagsøgeren nu over for de sagsøgte nedlagt påstand om betaling af et beløb på 22 168,09 EUR tillige med renter og omkostninger som følge af advokatansvaret med den begrundelse, at de sagsøgte ikke har overholdt fristen. De sagsøgte gjorde indsigelse mod betalingspålægget af 10. juli 2020. Det er i denne sag, at Domstolen anmodes om en præjudiciel afgørelse.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter, og kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 6 De sagsøgte har gjort gældende, at fristen på otte dage til at fremsætte en begrundet indsigelse ikke er i overensstemmelse med EU-retten. Hvis de slovenske retter havde anvendt EU-retten korrekt, ville indsigelsen have været indgivet rettidigt, og sagsøgeren ville ikke have lidt et tab. Forkyndelsen blev desuden ikke foretaget behørigt, eftersom underretningen af adressaten om dennes ret til at nægte at modtage dokumentet i henhold til artikel 8 i forordning nr. 1393/2007 (formular II), der var vedlagt skrivelsen på tysk, befandt sig mellem de øvrige 12 sider af den slovenske afgørelse og således ikke var blevet bemærket af sagsøgeren. Desuden er afgørelsen ikke eksigibel uden for Slovenien, da den ikke opfylder de grundlæggende betingelser for attesting af eksigibilitet i henhold til i artikel 36 og 39 i forordning nr. 1215/12. Ifølge sagsøge[ren] udgør den omstændighed, at afgørelsen kan fuldbyrdes på Republikken Sloveniens område, en forskelsbehandling af sagsøgeren på grundlag af henholdsvis dennes hjemsted og dennes nationalitet som omhandlet i artikel 18, stk. 1, TEUF.
- 7 Den forelæggende ret har **for så vidt angår det første spørgsmål** præciseret, at den korte frist for indsigelse under hensyntagen til effektivitetsprincippet eventuelt kan være i strid med artikel 36 og 39 i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med chartrets artikel 47, og har henvist til Domstolens dom af 13. september 2018, (Profi Credit Polska S.A., C-176/17, EU:C:2018:711), hvori Domstolen allerede har fastslået, at en national processuel bestemmelse, der fastsætter en frist på to uger, berører retten til effektive retsmidler. I modsætning til den nævnte retssag er der i nærværende sag ganske vist ikke tale om hverken en forbrugeraftale eller om en veksels, men alligevel skal de væsentligste

konstateringer i den nævnte dom, navnlig i præmis 64-67, også finde anvendelse i denne sag, eftersom en begrundet indsigelse også i denne sag skal fremsættes inden for fristen og sagsomkostningerne betales rettidigt. Også ifølge den slovenske juridiske litteratur henholdsvis krænker og tilsidesætter den korte frist for indsigelse sagsøgtets rettigheder i henhold til henholdsvis EMRK's artikel 6 og chartrets artikel 47, navnlig når den pågældende er etableret i en anden medlemsstat. Sagsøgte skal reagere endnu hurtigere end en skyldner, der er etableret i Slovenien, eftersom vedkommende skal have udfærdiget en oversættelse af afgørelsen, af de dokumenter, der fremlægges som bevis, og af indsigelsen, hvilket tager lang tid. Afgørelsen kan i medfør af artikel 36 og 39 i forordning nr. 1215/2012 ligeledes anerkendes og fuldbyrdes i Østrig, i hvilken forbindelse de østrigske retter ville være afskåret fra at realitetsbehandle sagen.

- 8 Hvad angår **det andet spørgsmål** har den forelæggende ret anført, at den er i tvivl om den korrekte fortolkning af fristens længde for så vidt angår retten til at nægte modtagelse i henhold til artikel 8 i forordning nr. 1393/2007, ifølge hvilken adressaten under anvendelse af formularen i bilag II underrettes om, at han kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, i forbindelse med forkyndelsen eller ved at returnere dokumentet til den modtagende instans senest en uge efter, hvis han ikke forstår dokumentets sprog. Mens den slovenske ret synes at have lagt til grund, at fristen på en uge for returnering og nægtelse af modtagelse og for fremsættelse af indsigelse mod afgørelsen begynder parallelt, har den forelæggende ret forstået artikel 8 således, at fristen for en eventuel fremsættelse af indsigelse først begynder at løbe, efter at fristen på en uge for udøvelse af retten til at nægte modtagelse er udløbet. I modsat fald ville en skyldner, som ikke forstår det sprog, hvorpå rettens dokument er affattet, hvilket oftere vil gælde for en skyldner, der er etableret i en anden medlemsstat, nemlig være i en mindre gunstig situation end en skyldner, der forstår sproget i afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse, og denne ville miste værdifuld tid som følge af, at oversættelse er nødvendig. Domstolen har allerede fastslået, at forordning nr. 1393/2007 bør fortolkes således, at der sikres en rimelig balance mellem interesserne for sagsøgeren og sagsøgte, der er dokumentets adressat, ved at forene en effektiv og hurtig fremsendelse af retslige dokumenter med kravet om at sikre en tilstrækkelig beskyttelse af retten til forsvar for adressaten for dokumentet (jf. dom af 16.9.2015, Alpha Bank Cyprus Ltd, C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 33). Den forelæggende ret er af den opfattelse, at hvis de to frister begynder at løbe parallelt, er adressatens ret til forsvar under ingen omstændigheder tilstrækkeligt beskyttet, og der gøres indgreb i hans ret til at udnytte sit råderum for så vidt angår hans beslutning, om han vil nægte at modtage dokumentet eller fremsætte en indsigelse. Returnering af dokumentet ville medføre forsinkelser i proceduren på flere uger eller endog måneder, da den slovenske ret først ville skulle pålægge kreditor at fremlægge oversættelser af afgørelsen om tilladelsen til at foretage tvangsfuldbyrdelse og først derefter på ny være nødt til at foretage forkyndelse i den anden medlemsstat. Ønsker adressaten imidlertid at få sagen bragt til ophør hurtigt, skal han have mulighed for på trods af manglende sprogkundskaber at acceptere det udenlandske dokument uden oversættelse og selv at fremskaffe en oversættelse i stedet for at gøre brug af sin

ret til at nægte at modtage dokumentet. Ifølge den forelæggende ret skal artikel 8 i forordning nr. 1393/2007, henset til nødvendigheden af at sikre adgangen til effektive retsmidler som omhandlet i chartrets artikel 47, forstås således, at adressaten kan udnytte sit råderum til at træffe beslutning inden for en frist på en uge, inden fristen for at iværksætte appel begynder at løbe. Medlemsstaterne kan frit fastsætte rimelige frister for udøvelsen af retten til adgang til effektive retsmidler. I denne forbindelse skal ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet imidlertid overholdes. For at overholde de krav, der udspringer af effektivitetsprincippet, skal denne frist imidlertid være tilstrækkelig lang til at forberede og iværksætte et effektivt retsmiddel i praksis (jf. domme af 28.7.2011, Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, præmis 66, af 26.9.2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, præmis 80, og af 9.9.2020, JP, C-651/19, EU:C:2020:681, præmis 57). I lyset af Domstolens praksis vedrørende effektivitetsprincippet synes fristen på henholdsvis en uge og otte dage, hvor der i samme tidsrum skal træffes beslutning om, hvorvidt man ikke vil modtage et fremmedsprogligt dokument eller selv oversætter dette og samtidig udfærdiger en begrundet indsigelse, at være for kort til at forberede og iværksætte et effektivt retsmiddel.

- 9 **Hvad angår det tredje spørgsmål** har den forelæggende ret præciseret, at den er i tvivl om, hvorvidt artikel 18 TEUF er til hinder for den slovenske lovgivning om fristen på otte dage til fremsættelse af indsigelse mod en afgørelse om tvangsfuldbyrdelse, når sidstnævnte fremsendes til en skyldner, der er etableret i en anden medlemsstat. Artikel 18 TEUF forbyder al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet. Statsborgere i en medlemsstat, som fastsætter en frist på kun otte dage til fremsættelse af indsigelse mod afgørelser om tvangsfuldbyrdelse, vil normalt være fortrolige med disse korte frister og vil desuden beherske det sprog, på hvilket afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse udstedes. Parter, der er etableret i en anden medlemsstat, er ikke nødt til at være forberedt på en så kort frist, navnlig ikke når der i deres egen medlemsstat er fastsat betydeligt længere frister (i Østrig er fristen for indsigelse mod et betalingspåkrav fire uger), og der ligeledes er fastsat en frist på 30 dage for indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav. Desuden skal en skyldner, der er etableret i en anden medlemsstat, først have oversat afgørelsen om tvangsfuldbyrdelse for at forstå indholdet heraf og for at afgøre, om han vil fremsættelse af indsigelse mod denne, hvilket normalt tager en vis tid og yderligere afkorter den i forvejen korte appelfrist. Endvidere gør lovgivningen det muligt for kreditor over for skyldnere, der er etableret i en anden medlemsstat, at iværksætte den slovenske procedure for udstedelse af en afgørelse om tvangsfuldbyrdelse i stedet for proceduren for udstedelse af et europæisk betalingspåkrav, fordi kreditor da kan forvente, at skyldneren ikke kan nå at overholde en så kort frist.

Bezirksgericht Bleiburg (distriktsdomstolen i Bleiburg)

Bleiburg, den 6. november 2020